

РЕШЕНИЕ

№ 1300

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10467** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. М. Н., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-290/19.09.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 09.07.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата е изложено становище, че оспореното решение е в нарушение на материалните разпоредби, тъй като за периодите 01.01.2013г. до 26.05.2015г. и от 28.04.2017г. до 29.04.2024г. не е зачетен на жалбоподателя осигурителен стаж, поради уволнение, което е било признато за незаконно и е отменено с влязло в сила съдебно решение и той не е бил допуснат противозаконно да заеме длъжността, на която е възстановен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя излага становище и за допуснати процесуални нарушения при постановяване на процесното решение и потвърденото с него разпореждане. За нарушени разпоредби се сочат чл.30 и чл.34, т.1 от Хартата на основните права на ЕС.

Иска се отмяна на процесното решение. Представя писмени бележки и претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата и развива доводи за нейната неоснователност. Излага становище в депозираните писмени бележки. Моли решението на Директора на ТП на НОИ – С.-град да бъде потвърдено, а жалбата отхвърлена.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх.№2113-21-6701 от 17.09.2024г. К. Н. е поискал лична пенсия за ОСВ.С Разпореждане №[ЕГН] от 02.12.2024г., с което исканата пенсия е отпусната.След обжалване на разпореждането по административен ред е постановено Решение №2153-21-108/23.04.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което разпореждането е отменено и преписката е върната на ДЛ по ПО за ново произнасяне по заявлението от 17.09.2024г.След обжалване на това Решение пред АССГ, с Определение №17379/21.05.2025г. на АССГ, потвърдено с Определение №9836/15.10.2025г. на ВАС, жалбата е оставена без разглеждане като недопустима и образуваното по нея производство е прекратено.

В изпълнение на Решение №2153-21-108/23.04.2025г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е постановено Разпореждане № [ЕГН] от 09.07.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е отпусната лична пенсия за ОСВ на Н., за зачетен отаж общо 39 години, 06 месеца и 00 дни, от които 38 години, 03 месеца и 13 дни от трета категория труд и 01 година, 02 месеца и 17 дни стаж по чл.9а, ал.2 от КСО.

След обжалване на разпореждането от 09.07.2025г. по реда на чл.117 от КСО е постановено процесното Решение №2153-21-290/19.09.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

За да отхвърли жалбата, горестоящият административен орган е приел, че съгл.чл.9, ал.3, т.2 от КСО за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава незаконността на уволнението от съответния компетентен орган.

Жалбоподателят е бил уволняван два пъти като и в двата случая уволнението му е било признато за незаконно от съда и е бил възстановен на работа.Н. и в двата случая не е заявил желание в законоустановения срок от 14 дни след влизане на съдебните решения в сила пред работодателя си да бъде възстановен на предишната си работа.

Направен е извод, че правилно не му е признато времето от 01.01.2013г. до 26.05.2015г. и от 28.04.2017г. до 29.04.2024г. за осигурителен стаж и доход, поради което правилнотези периоди не са включени в общия стаж и в общия доход за право и размер на пенсия.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена на 01.10.2025г. в 14-дневния срок за обжалване, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спорът в случая се концентрира върху това, с оглед признаването по силата на чл.9, ал.3,т.2 от КСО на осигурителен стаж за времето, през което жалбоподателят е бил без работа поради уволнение, признато впоследствие за незаконно, изпълнени ли са условията за отпускане на лична пенсия.

Съгласно чл.9, ал.3, т.2 от КСО за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, но не по-късно от 14 дни от влизането в сила на акта, с който се признава незаконността на уволнението от съответния компетентен орган.

В конкретния случай с Решение №334 от 31.05.2010г. на ВКС е признато за незаконно първото уволнение на жалбоподателя.Същият е поискал да бъде възстановен на длъжност Заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“ със заявление от 18.05.2015г.-5 години след влизане на съдебното решение в сила-31.05.2010г. Приложима досежно зачитане на осигурителния стаж

се явява нормата на чл.9, ал.3, т.2 от КСО в редакцията от 2006 г.

В същото време от 01.01.2013г. разпоредбата поставя ново условие-възстановяването на работа да не е по-късно от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение. Съгл.чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт се преценява към момента на издаването му.Административният орган правилно е съобразил промяната в материалния закон, според която след 01.01.2013г. липсва правно основание да се зачита за осигурителен стаж времето на незаконно уволнение след 14-дневния срок по чл.9, ал.3, т.2 от КСО, ако лицето не е възстановено на работа.Правилно е зачетен за осигурителен стаж периодът на незаконно уволнение до 01.01.2013г. и не е зачетен периодът от 01.01.2013г. до 26.05.2015г., когато лицето е възстановено с протокол на УС на ДФ „Земеделие“. За този период не се дължат осигурителни вноски.Със същия протокол Н. е освободен от длъжност Заместник изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“.Това уволнение е признато също за незаконно с решение на СРС влязло в сила на 28.04.2017г.Във връзка с това решение жалбоподателят е поискал да бъде възстановен на работа на заеманата от него длъжност на 08.03.2024г. т.е. след 7 години.В тази връзка, предвид изтеклия 14-дневен срок до 12.05.2017г., в който лицето не е било възстановено на заеманата длъжност, правилно му е зачетен стаж от 26.05.2015г.-датата на второто уволнение, до 12.05.2017г. и не е зачетено времето след последната дата до 08.03.2024г., когато Н. е поискал да бъде възстановен. Неоснователно жалбоподателят твърди, че неправилно му е зачетен и стаж за незаконно недопускане на работа за периодите от 30.03.2015г. до 26.05.2015г. и от 08.03.2024г. до 29.04.2024г.За първия период от 30.03.2015г.Видно от административната преписка няма данни жалбоподателят да е поискал възстановяване на работа на 30.03.2015г.Това е станало на 18.05.2015г.Последната посочена от Н. дата-26.05.2015г., се явява произволна и недоказана. Вторият период от 08.03.2024г.-датата на поисканото от лицето възстановяване на работа, след второто му незаконно уволнение, подвежда случая под хипотезата на чл.9, ал.3, т.2 от КСО-за незаконно уволнение, а не на чл.9, ал.3, т.1 от КСО-за недопускане или отстраняване от работа. Претенцията, че обжалваното Решение № 2153-21-290/19.09.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, е постановено преди влизане в сила на Решение №2153-21-108/23.04.2025г. на директора на ТП на НОИ – С. – град е неоснователна.Съгл.чл.118а от КСО обжалването пред съда на решения на ръководителя на ТП на НОИ, издадени за разпорежданията по чл.117, ал.1, т.2 от КСО не спира изпълнението им.

В рамките на дължимата от съда служебна проверка съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в необходимата форма, като не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. град и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО са законосъобразни и жалбата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото, предвид изхода на спора, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер от 100.00 лева /51.05 евро/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 80 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. Н., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-290/19.09.2025г. на

директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 09.07.2025г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА К. М. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на ТП на НОИ С.-град сума в размер на 100.00 лв. /51.05 евро/ юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.